

[Kristen Amby.]

problem, ikke har kunnet finde udvej for en bestemmelse, hvorved sådanne urimeligheder kunne undgås. Der findes ikke engang en bestemmelse om, at når det drejer sig om metervarer, skal det angives i kontrakten, hvad de skal bruges til, eller at, forsåvidt der til disse metervarer er knyttet et arbejde i hjemmet af måske 3—4 gange varens værdi, kan tilbagetagelsesretten ikke gøres gældende. Noget sådant havde måske været rimeligt.

Der er efter min mening eet tilbageskridt i lovforslaget, også som det nu er foreslået ændret — selvom de øvrige ting er fremskridt — og det er, at man ikke har sat en grænse opad. Jeg indrømmer, at de 3 000 kr., der er tale om i den gældende lov, er for lav en grænse. Hvis denne grænse f. eks. i 1917 var naturlig og man i dag skulle ajourføre den, skulle den vel have været sat op til 12 000—14 000 kr. Men der er altså ingen grænse sat her.

En social beskyttelseslov som denne er vel væsentlig skabt af hensyn til — skal vi sige — ubemidlede menneskers mindre købeevne og rimelige trang til at få både mere og mindre nyttige genstande på afbetaling. Nu udstrækkes loven til også at omfatte varer af en helt anden og dyrere karakter: biler, traktorer, hele maskinerier o. s. v., idet disse principielt, i det øjeblik man i henhold til lovens bestemmelser vil indgå en afbetalingskontrakt for disse dyrere varer, også falder ind under denne lov — varer, som jeg egentlig ikke synes har noget med den at gøre, og hvor hele tilbagetagelesshistorien kan komme til at virke mærkværdigt. D. v. s. at man må finde på, jeg vil ikke sige at omgå loven, for det kan man ikke, og det skal man ikke kunne, men finde andre bestemmelser, hvorefter man kan handle. Selvfølgelig er der også trang til kredit — også til beskyttet kredit — hvor det drejer sig om meget værdifulde ting; men man har hidtil kunnet klare sig uden sådanne specielle bestemmelser, og det burde man efter min mening have vedblevet at kunne.

Men altså — på trods af de mangler, der stadig klæber ved lovforslaget, mener vi, det betyder et fremskridt, og derfor vil vi stemme for det.

Jeg vil gerne sige til den højtærede

justitsminister, at jeg har meget stor respekt for hans departement. Når en formulering har fundet stedovre i justitsministeriet, tror jeg ikke, det kan gøres anderledes, i hvert fald ikke bedre, og derfor tror jeg også, det er mig, der er dum, når der er noget, jeg ikke kan forstå; men jeg har svært ved at forstå en sætning som følgende i § 4:

„De ved tilbagetagelsen ubetalte afdrag, for hvilke den i aftalen fastsatte betalingstid er kommet.“

Jeg kan ikke forstå, at man ikke har skrevet: „de ved tilbagetagelesstidspunktet ubetalte forfaldne afdrag“. Det synes jeg er kortere og lettere. Værre endnu er det længere nede i § 4, hvor det i første punktum i stk. 2 hedder:

„Ved kontantprisen forstås den pris, for hvilken tingen ved aftalens afslutningstid kunne være købt mod kontant betaling.“

Meningen dermed er denne: „ved kontantprisen forstås den pris, for hvilken tingen ved aftalens indgåelsestid kunne være købt.“ Jeg nævner dette, fordi det er blevet misforstået af folk, der — det har jeg i alt fald grund til at tro — tænker lige så klart, som de fleste i denne forsamling; man har troet, at afslutningstiden var det tidspunkt, da hele kontrakttiden var gået. Der kunne lige så godt have stået: „tidspunktet for kontraktens indgåelse“, så var der ingen mulighed for misforståelse.

Det er bare småting, som man måske vil glæde os eller vore sprogrensere ved at rette mellem anden og tredje behandling. Jeg tilsiger altså mit partis medvirken til vedtagelse af de stillede ændringsforslag og derpå af selve lovforslaget.

Lynnerup Nielsen: Det er mit partis opfattelse, at de af udvalget stillede ændringsforslag betegner væsentlige forbedringer. Det, at en femtedel af afbetalingsprisen skal erlægges af køberen ved kontraktens indgåelse, såfremt afbetalingstiden strækker sig udover 1 år, og en tolvtedel, såfremt afbetalingen er afviklet indenfor 1 år, vil efter min og mit partis opfattelse virke mod de tendenser, der kan være til, at visse kunder køber over den økonomiske evne, de nu engang har, og også mange gange køber varer, som de hellere skulle lade være